

ĎÁBLŮV SPRÁTEK

MARTINA
HOHENBERGER

ĎÁBLŮV
SPRATEK

Martina Hohenberger

„U všech rohatých! Co když je uvnitř kočka?“ zrohorela se Eliška.

„Proč by tam někdo zavíral kočku? A jak je vůbec možný, že ještě nepošla?“ Mžourala jsem na truhlici, kterou jsem našla v relikviáři, kam moji předkové ukládali magické artefakty.

Popadla jsem kostěnou hůlku a zlehka šťouchla do víka. Zevnitř se ozvaly zvuky, jako by někdo bušil do dřeva miniaturními pěstičkami.

„U všemocné Hekaté, co to je?“

Ohnivě runy, jimiž bylo víko opatřeno, měly při letném pohledu odradit nepovolané, aby se truhlice nedotýkali. Chystala jsem se je kouzlem odstranit, jenže když jsem k truhlici přiblížila ruku, rozbrněla mi kůže. To mohla způsobit jen velmi silná kletba. Runy takto mocnou magii neměly.

Zarazila jsem se a podržela dlaň asi dvacet centimetrů nad víkem. To už mi nejen brněla kůže, ale točila se mi hlava a rozbolely mě zuby.

„Cítíš to?“

„Jo, nejraději bych utekla. Co to ksakru je?“

Měla jsem neblahé tušení, že truhlice nepůjde otevřít jen tak, na to byla magická ochrana příliš mocná. „Bude problém to odstranit, Eli.“

„Ale prosím tě...“ Jakmile Eliška bez rozmyšlení sáhla na víko, tak vyjekla bolestí, jako by ji kopl elektrina. „Zatraceně!“

Nesnáším ohnivý runy. K čemu tam vůbec jsou?“ zakřičela a strčila si popálené prsty do úst.

Ušklíbla jsem se. Truhlice byla vskutku nabitá silnou magií, na rozdíl od Elišky jsem však nebyla tak pošetilá, abych na víko sahala.

„Poslyš, Eli, asi to zní divně, ale mně se o té truhlici v noci zdálo.“

Kdybych o ní nesnila, nikdy by mě nenapadlo prohrabovat se artefakty uloženými v relikviáři. Válelo se tam nepřeberné množství magických předmětů, které se dědily z generace na generaci. Kostěné hůlky, amulety proti uhranutí, talismany pro snazší oplodnění, zlodějské rukavice a svíce, šperky na hubnutí, hřebeny pro hustší vlasy, mince a náramky moci. V našem světě bylo možné prakticky všechno vybavit kouzly či kletbami.

Můj prapradědeček Vendelín Bach, neblaze proslulý kouzelník šprýmař, měl pro podivné magické artefakty slabost. Ve sbírce měl plášť neviditelnosti; když jste si jej oblékli, tak plášť zmizel. Ano, zmizel jen ten plášť. Dále vlastnil žravý vosk na boty, kouzelný váček na rozměnění peněz, který měnil bankovky na zcela bezcenné nikláky, mosazný odkladač na deštníky, jenž se objevoval pouze za slunečného počasí, hodiny, jež nikdy nešly správně, zato o třetí hodině noční měly ve zvyku vydávat přišerné vytí a po ránu zase kokrhat. Ve sbírce měl také zaručeně stále čistý kapesník, ježž nebylo třeba nikdy prát. Háček však byl v tom, že pokud jste se chtěli vysmrkat, nadával vám neskutečně sprostě.

V Hradci jednou Vendelín koupil uzamykatelný železný náhubek, který dávali čarodějkám ve středověku, aby na inkvizitory nemohly uvalit kletbu. Můj vynalézavý předek se jej pokoušel nechat patentovat jako pomůcku při redukční dietě!

Nejhorším Vendelínovým počinem bylo, když u dveří sídla nainstaloval zvonek na kličku, jenž uvěznil každého, kdo zazvonil. Jednou k nám přijela návštěva z Korutan, a co čert nechtěl, chytili se u zvonku úplně všichni a málem je z toho hromadně trefil šlak.

Po Vendelínově smrti bylo sbírce sice nesmyslných, ale přesto jen předmětů dokazujících vynalézavost ducha kouzelnického, uděleno čestné místo v relikviáři. Ty nejzákeřnější černo-magické artefakty byly uloženy v truhlicích z bezového nebo osikového dřeva a byly opatřeny obyčejnými ochrannými runami. O to víc mi vrtalo hlavou, proč ochrana této skříňky byla tak neobyčejně silná.

„Máš pravdu, zní to divně,“ odsekla Eliška.

„Já jen, že je to dost zvláštní, nemyslíš?“ nedala jsem se.

„Co já vím? Zdálo se ti snad, jak skříňku otevřít?“

Zavrtěla jsem hlavou. Ve snu jsem sice viděla, jak truhlici otevírám, ale o způsobu, jakým jsem ji měla zbavit ochranných kleteb, se mi bohužel nezdálo. „Poslyš, nemám z toho dobrý pocit.“

„Nedělej z toho vědu, sakra! Prostě užijeme odemykací kouzlo,“ prskla na mě Eliška. Moje mladší sestra byla jako surový diamant s ostrými hranami. Bylo s ní těžké pořízení, poněvadž

měla neustále mizernou náladu a nevydržela chvíli v klidu. Zároveň se však bála užívat magii a nevěřila si, že by složité rituály zvládla. To ji však neodradilo od uštěpačných komentářů, jimiž mi dávala najevo, že ví všechno lépe.

„Tak fajn,“ řekla jsem, ale přitom mě napadlo, že nic v magickém světě nefunguje tak jednoduše.

„Bonifáci! Potřebuju tvou pomoc. Přenes truhlici do inkantačního sálu.“

Bonifác byl duch pradávného prapředka, jenž po smrti splynul s domem. Staral se o sídlo Bachů po mnoho generací, udržoval v domě pořádek a hlídal přilehlé pozemky na Andělském vrchu. Jako jediný domácí duch směl užívat magii a byl to ten nejlepší rodinný majordomus, jakého si člověk dokáže představit – pořádkumilovný, rychlý a ochotný. Jeho největší předností však bylo, že zůstával neviditelný.

Zprvu se nestalo nic. Duch zjevně váhal. „Bonifáci? Pokud to nezvládneš, tak...“

Vtom se truhlice vznesla, jako by ji držely neviditelné ruce. Dveře vedoucí do inkantačního sálu se samy otevřely, truhlice plula vzduchem a klesla na obětiště s deskou z ashfordského černého mramoru.

Inkantační sál, někdejší oratoř, byla vysoká kruhová místnost s kopulovitým stropem a světlíkem. Za jasných nocí dopadal kužel měsíčního světla na podlahu, v jejímž středu byl pentagram vyskládaný ze světlého dřeva. Jeho cípy byly opatřeny znaky moci a kolem něj byl vysypaný kruh ze soli, který nás při

magických operacích chránil před útokem bytostí z astrálu a ze světů za Závojem.

Stěny byly potažené hedvábnou látkou, jež dokázala zadržet neblahé energie, a podle zvyklosti na zdech nebylo nic zavěšeno a ani přibito. Na oltáři zaměřeném k jihovýchodu ležela obětní dýka *athame* a kostěná hůlka. U oltáře stálo magické zrcadlo, nyní zakryté kusem černé látky.

Bachovo sídlo vybudovali moji předkové na křižovatce úhorů, trhlině v geomagnetickém poli Země, chcete-li. Z úhorů proudila tak silná přívětivá energie, že kouzlům a zaříkáním užitým při magických rituálech dodávala nesmírnou moc.

„V té skříňce musí být něco cenného, když si někdo dal s ochranou takovou práci, nemyslíš?“ mínila Eliška.

„Anebo nebezpečného.“

„Zas přeháníš, Verčo. Já mám nápad,“ oznámila mi vítězoslavně.

„Vážně?“ V duchu jsem obrátila oči ke stropu.

Eliška neodpověděla a vyplula na chodbu. Jakmile otevřela dveře, tak ke mně dolehlo špitání a šum vzrušených záhrobních hlasů. Šarlota a Růžena, duchové našich prababiček, nakukovaly dovnitř, aby vyslídily, co tady provádíme. Kromě Bonifáce nesměli naši domácí duchové do inkantačního sálu vstoupit, čemuž bránily runy na prahu a na zdech. Svou přítomností by rušili průběh rituálů a my bychom neměli ani chvilku klidu. Hádaví a panovační duchové by nám tu ještě tak scházeli.

Pozorovala jsem truhlici a přemýšlela. Mohla snad obsahovat nějaký nebezpečný artefakt moci? Zevnitř se ozvalo zaškrábání. Così se zuby nehty bránilo uvěznění a snažilo se osvobodit.

Když se Eliška vrátila, třímala v ruce kladivo, které asi našla v bedně s nářadím. Rozpřáhla se a chystala se do víka truhlice udeřit.

Zachytila jsem ji za loket, aby jako obvykle neprovedla děsnou pitomost. Ohnivě runy by totiž po úderu vyslaly takový zážeh, že by jí mohly vážně ublížit.

„Neblázni, Eli! Ta skříňka je zapečetěná magicky. Když ji otevřeš násilím, spustíš nějakou kletbu.“

„Jo, to mi došlo, ale jinak se nedozvíme, co v ní je.“

„Musíme na to jít chytře,“ odvětila jsem.

Eliška jen otráveně cukla rameny.

Nevím jistě, z čeho pramenila Eliščina věčně mrzutá nálada. Možná z toho, že nás máma opustila, když jí bylo devět. Starala jsem se o ni, když tátu zavřeli do kriminálu za krádež Munchovy litografie, portrétu Evy Mudocci, ale ať jsem se snažila, jak chtěla, nedokázala jsem sestře nahradit rodiče a učinit ji šťastnou.

Vešla jsem do přípravny, která sousedila s inkantačním sálem, a pohledem jsem přeletěla regály s proprietami a ingrediencemi užívanými při rituálech. Byly tam mosazné mísy, zádušní svíce, černé uhlí, broušené sklenice s esencemi, plátěné sáčky se sušenými bylinami a spousta jiných praktických věcí.

Vzala jsem hliněnou pánev, svíce a několik kousků antracitu. „Bonifáci, potřebuju ještě dřevěnou bezu, levanduli, plody rulíku a nasekané listy šalvěže a konopí.“

Tentokrát Bonifác reagoval okamžitě. Nejprve se ozval cinkot lahviček, broušené uzávěry se otevíraly a zavíraly, rozvázala se šňůra plátěného pytlíku. Bonifác věděl přesně, kde se co nachází, a proto netrvalo dlouho a na obětišti se objevily přísady potřebné k rituálu.

Nechala jsem Bonifáce přenést truhlici do středu pentagramu, pak jsem v rozích umístila svíce a ohnivým kouzlem je zapálila. Na žhavé uhlí jsem hodila hrst bylin, rituální dýmkou se řízla do dlaně a na směs kuřidla nechala stéct pár kapek krve.

Eliška mezitím požádala Bonifáce, aby jí ke zdi přistavil oblíbené křeslo. Pak se uvelebila a s kriticky nakrčeným čelem sledovala moje počínání.

Z hliněné pánve stoupal šedý obláček dýmu a já jsem se soustředila na zaklínadlo. „*Deprive praesidio infrenaverunt,*“ zašeptala jsem, abych truhlici zbavila ohnivých run.

Nyní se jí bylo možné dotýkat. Když jsem konečky prstů přešla po hladce opracovaném dřevě, cítila jsem silné brnění, což bylo neklamné znamení přítomnosti mocné magie. Poklekla jsem, přiblížila ucho co nejbližší k víku a naslouchala. Kromě bušení jsem zaslechla i jakýsi pištivý hlásek.

„*Voluntas mea clavis magicae est. Ego reclude portas,*“ odříkala jsem odemykácké kouzlo a několikrát je zopakovala.

Truhlice se však neotevřela a kouzlo se ukázalo být neúčinné.

„Do háje! Nemůžeš přece odemknout skříňku, na který není zámek,“ sykla Eliška a netrpělivě bubnovala prsty na opěrce křesla.

Tím mi to zrovna neulehčovala, ale nechtěla jsem se s ní hádat, zvláště když sama to pitomé kouzlo navrhla. Povzdechla jsem si a jednoduše ji ignorovala.

Zavřela jsem oči a přemýšlela. Co by na mém místě udělala máma? Odpověď mi vylíhla na mysl tak jasně, že jsem se téměř rozesmála. Proč jsem na to nepřišla dřív?

Máma by zcela jistě otevřela vhled. Vhled neboli vnitřní zření bylo zcela speciální nadání, jež umožňovalo vidět siločáry magie, spleť vlákna kouzel, jiskření energie zaklínadel, ale i aury lidí a magických předmětů. Byla to jediná možnost, jak zjistit, jakou kletbou byla truhlice zabezpečena. Také by nebylo od věci se dovědět, zda v ní někdo nepolíčil past.

Soustředila jsem se a otevřela mysl naplno. Bylo to, jako bych prohlédla skrze závoj reality. Uviděla jsem, jak se ze středu pentagramu line záře, nejspíš jemná energie křížovanky úhorů, jež zesilovala působení kouzel. Světélkoval i práh dveří místnosti, kopule nad mou hlavou a také oblé zdi, protože byly pod potahem z hedvábí opatřené runami.